

ANNIE LUCAS

Lys i Mørket.

EN FORTÆLLING
FRA DEN FRANSK-TYSKE KRIG
Fortsat.

„De er tidligt ude, Frøken, efter at have været saa sent oppe i Gar Aftes. Jeg ser, denne straalende Morgen har bragt Roserne i Blomst igen,“ sagde han og saa paa mine Kinder, som kom til at ligne de nævnte Blomster endnu mere under hans smukke, blaa Øjnes aabne, smilende Blik. „Det glæder mig i høj Grad. I Gaar Aftes havde de veget Pladsen for Liljer. Men Deres Fader, Frøken, — jeg haaber, han har ogsaa hvilet ud og føler sig vel tilpas.“

„Jo Tak; han har sovet godt og synes at befinde sig bedre i Dag. Men han er sørgelig svag.“

„Ja,“ svarede han, „jeg saa det nok;“ og saa tav han.

Men disse simple Ord, udtalt i en Tone, der vidnede om en saa alvorlig, dyb Forstaaelse af, hvad det maatte være for mig, var næsten for meget, — det havde nær fremkaldt Taarerne igen.

For bedre at skjule og besejre min Sindsbevægelse vendte jeg mig til mit Arbejde. Jeg havde forsøgt at opbinde Grenen af en Kaprifolium, som var kommen løs fra den Bue, om hvilken den var slynget. Den var stor og stærk og modstod alle mine Forsøg paa at bøje den tilbage paa dens Plads. Kaptajn von Edelstein tilbød straks sin Hjælp, og før jeg næsten vidste, hvorledes det var gaaet til, havde han tvunget den tilbage paa dens Plads og var steget op paa en Sten ved Siden af, medens jeg rakte ham Traad, Hammer og Søm for at gøre den fast. Det tog nogen Tid at faa det gjort; men han passerede imidlertid saa behagelig og naturlig, at jeg glemte saavel mine Taarer som min Undseelse.

„At være Gartner bringer mig til at føle mig som hjemme igen,“ sagde han med et Smil, der ikke udtrykte udelukkende Glæde.

Og det bragte Samtalen hen paa hans Hjem. Han talte om sin Moder i Udtryk, der vidnede om en saa dyb, ærbødig Kærlighed, at jeg ikke kunde undre mig over, at en saadan Moder kunne have en saa søn. Men allerførst talte han om sit Hjem — det gamle Hus i Munchen, og om det lille Landsted, halv Villa, halv Forpagtergaard, med dets store udstrakte Frugt- og Blomsterhave, hvor hans Barndoms glade Sommer var blevet tilbragt, og til hvilket hans familie stadig holdt saa meget af at trække sig tilbage flere Maanedre af Aaret, og hvor han og hans Søster plejede at strejfe om eller arbejde i Haven sammen.

En Gang standsede han og gjorde halvvejs Undskyldning, fordi han plagede mig med Ubetydeligheder, som maatte interessere mig saa lidt, medens de havde en saa stor Interesse for ham. Men da jeg bad ham om at fortsætte og forsikrede ham, at det var meget fornøjeligt at have en, til hvem han kunde tale om sit Hjem, efter i saa mange lange Uger at have maattet lade sig passere med at tænke paa det.

Saa fortalte han mig om sin eneste og højt elskede Thekla, og jeg syntes, jeg havde hende for mig med hendes smilende mørke Øjne og hendes straalende, ejendommelige Ansigt — ikke just smukt, men indtagende i dets skelsmske Ynde; men nu, sagde han sørgmodig, havde det sikkert et Udtryk, som det var vanskeligt at tænke sig, det kunde have. Ængstelse og Uro og en pinlig Uvisshed — ikke for hans Skyld alene, men for hendes Forlovede, Karl Erhardt, som havde været savnet siden en af de første Skærmydsler udenfor Paris. Det formodes, at han var taget til Fange; hans Lig var ikke fundet mellem de faldne; men der var ikke kommet nogen Efterretning om ham i mange triste Uger, og Theklas Brev, som i Begyndelsen havde været glade og forhaabningsfulde som hun selv, var nu sørgmodige og nedtrykte. Hun var uvant med Sorg, hendes Liv havde været lutter Solskin, til hin frygtelige Krig brød ud. Og i denne Tid ogsaa at maatte undvære den Broder, som hun elskede altfor højt, frygtede han, og vide ham udsat for den samme Fare, gjorde hende Frøvelsen dobbelt haard.

„Men hun har sin Moder til at trøste sig,“ sagde jeg.

Hans Ansigt klarede op, idet han bekræftede dette, og saa talte han om sin Moder.

Næsten ubevidst havde jeg, medens vi talte sammen, indvilligt i hans Anmodning om at forlade de smalle Stier mellem Blomsterbedene og holde os til de bredere Havegange. Der var et uforklarligt Tryk i hans Væsen, noget ubeskriveligt, som niumdstaaelig vakte Tillid og fremlokkede Fortrolighed. Jeg ved ikke, hvorledes det gik til, men snart havde jeg begyndt at tale til ham om min egen afdøde Moder, og derpaa — ledet fremad Trin for Trin ved hans levende Sympathi og hurtige Opfattelse og ved hans blide, opmuntrende Blik og Stemme — om mig selv og mine egne indre Kampe.

Jeg fortalte ham om min Frygt for min Fader, for mig selv, og min Længsel efter det, som jeg ikke vidste, hvorledes jeg skulde søge. Jeg sluttede med at sige: „Kaptajn von Edelstein, jeg tror, De har det Lys; kan De sige mig, hvorledes jeg skal finde det, — hvor jeg kan søge det? Jeg ved, at jeg saa op paa ham med min hele Sjæl i mine Øjne.“

Der var et mildt og skønt Lys i hans, da de mødte mine, og han svarede i den samme dybe, rolige Tone, der den foregaaende. Aften havde gennembævet mig med Haab: „Ja, Frøken, lovet

være Gud, det kan jeg. Det Lys, De behøver, er Kristus, — De maa søge det i ham, gennem ham, ved ham. I ham, thi han er det eneste herlige Bindeled mellem os og Gud — den „ene Midler mellem Gud og Menneskene“; ved ham, thi det er ved ham alene, at De kan blive Dem det Mørke, hvori de lever, bevidst, end sige ønske Lyset: De ønsker det nu, og „Kristus skal lyse for dig.“ Han talte meget langsomt, dvælede med stærkt Eftertryk paa de Ord, som ikke var hans, men Guds, og gjorde et lille Ophold foran dem og efter dem.

Fremmed som jeg var for hine gyldne Ord, gættede jeg dog deres Oprindelse, da jeg straks genkendte Hentydningen til den „ene Midler“ som en af min Moders Sætninger.

„Men hvorledes kan jeg, — hvor kan jeg — finde ham, søge ham?“ spurgte jeg.

Han svarede ikke straks. Men da vi naaede den Sti, som førte hen til det Sted ved Muren, hvor han havde lagt den Bog, han havde læst i, tog han min Haand og ledte mig derhen.

Idet han derpaa tog Bogen, lagde den i mine Hænder og sagde: „Frøken Leonie — her og her alene.“ Det var en tysk Bibel.

„Men jeg har ingen Bibel,“ sagde jeg; „aa, hvis jeg blot havde en!“

„Vilde De læse den, hvis De havde en? De ved, Deres Kirke og Præster forbyder det.“

„Ja, men — men — aa Kaptajn Edelstein, den Kirke, hvori jeg er bleven opdraget, tilfredsstiller ikke, kan ikke tilfredsstille Sjælels Hunger; den giver blot Avner i Stedet for Livets Brød. Min Moder ofrede Bibelen for den, og det kunde hendes Hjerter og ødelagte hendes Liv, hun vendte sig til Bibelen igen paa det sidste, og den skænkede hende Lys selv i Dødens Mørke. Og jeg, — o, jeg vil tro paa Bibelen, jeg vil tage den til min Ledestjerne — ikke Kirken; maatte Gud i Sandhed gøre den til et Lys for mig.“

„Amen,“ føjede min Ledsager højtideligt til. Derpaa tog han Bibelen ud af min Haand, vi gik hen til en Havebænk i Nærheden, og efter at have faaet mig anbragt paa den, satte han sig ned ved min Side. Der aabnede han Livets Bog og læste først en Tekst, saa nok en, medens jeg sad og lyttede som i Drømme. Det gamle, gamle Budskab var saa nyt for mig dengang! — Derpaa — ganske vist i faa, men vægtige Ord — „prædikede han Kristus“ for mig.

Da han tav, blev jeg siddende ubevægelig, medens Glædestaarerne faldt paa mine foldede Hænder, som hvilede paa mit Knae.

„Nu maa jeg gaa til mine Mænd,“ sagde Kaptajnen, efterat vi begge havde siddet tavse i nogle Minutter. „Forstaa De Tysk?“

„Lidt.“

„Saa vil jeg efterlade min Bibel hos Dem,“ (han havde oversat paa Fransk, hvad han læste for mig); „De vil uden Tvivl kunne læse den.“

„Aa, Tak, ja, jeg kan læse Tysk, skønt jeg ikke kan tale det saa godt. Vil De sige mig, hvilken Del, jeg skulde vælge?“

Han tog Bogen fra mig og bladede tankefuldt om i den i nogle faa Sekunder; derpaa gav han mig den tilbage og sagde: „Nej, Frøken, Herren selv kender bedst Deres Trang. Han vil sørge for det. Læg det frem for ham og bed ham undervise Dem om, hvor og hvad De skal læse, og at gøre Deres Hjerter aabent til at modtage det. Han vil gøre det. Hav ikke Mistillid til ham. Bed ham derom i Jesu Navn. Han er Sandheden. Tror De, Han kan lyve?“

„Hvem? Gud? Jesus? Nej, o nej! Hvilken frygtelig Tanke!“

„Saa tro ham. Lyt til Hans egne Ord: „Hvad som helst I bede om i mit Navn, vil jeg give eder.“ Den, som kommer til mig, vil jeg ingenlunde kaste ud.“ Derpaa tog han til Hæns og forlod mig.

Jeg havde ikke Tid til da at undersøge den Skat, han havde overleveret i min Forvaring. Jeg havde allerede været længere fra min Fader, end jeg havde tænkt; der var kun en Time igen til Frokost, og jeg læste i Almindelighed for ham i den Tid. Jeg løb derfor op paa mit Værelse, og efter omhyggelig at have gemt Bogen gjik jeg ind til min Fader, men ikke før jeg havde knælet ned nogle Minutter og udøst mit Hjertes Trang og Bøgger for ham, om hvem jeg den Morgen for første Gang havde hørt som en „Kærlighedens Gud.“

Troede jeg det altsammen? Jeg tror, jeg gjorde det; men mit Sind var en Hvirvel af Forundring, Overraskelse og Glæde. Det pludselige Lys blændede mig. Det var som at træde ud af et koldt, mørkt Fængsel i en Sommerdags straalende Solskin. Jeg længtes efter selv at kunne drage levende Vand af den rene Kilde; men jeg maatte vente.

Jeg læste til Frokost, og da sluttede Kaptajn von Edelstein sig til os. Samtalen var livlig og behagelig ligesom den foregaaende Aften; men der blev ikke gjort nogen Hentydning til den Genstand, som opfyldte mine Tanker; og da Maaltidet var endt, forlod vor Gæst os med de Ord, at han ikke kom igen før sent ud paa Aftenen. Paa Papas Opfordring trak jeg derpaa et Bord hen foran ham og lagde hans Papirer paa det; men da jeg var ved at forlade Værelset, kaldte han mig tilbage og sagde:

„Leonie! mit elskede Barn, jeg kan ikke skrive; jeg ryster paa Haanden. Jeg maa benytte dine rappe smaa Fingre.“

Saa satte jeg mig ned ved hans Pult og skrev efter hans Diktat i Løbet af, hvad der forekom mig som to meget lange Timer. Jeg skrev imidlertid ikke i al den Tid; jeg bemærkede med Smerter, hvor vanskeligt det faldt min Fader at samle sine Tanker. Ofte fاملede han efter Ordene, un-

dertiden trykkede han Haanden mod Pänden og syntes ganske at tabe Traaden i, hvad han diktede. Tidligere havde jeg næppe kunnet holde Skridt med hans lette, hurtige Tankeflugt.

Nu forstod jeg ogsaa — jeg, der var saa lidt i Stand til at bedømme det — at Stilen var svagere, mere afbrudt og forvirret. Mine Øjne brændte af den Anstrængelse, jeg gjorde, for at holde de fremvældende Taarer tilbage, og min Haand rystede. O, det var haardt! Det var kun altfor tydeligt, at hvad han sagde i Gaar, var sandt. Saavel hans Aands- som Legemskraft svigtede ham.

Min dyrebare Fader skulde snart forlade mig og gaa — hvorhen? Med Lynets Hurtighed for den Tanke igennem mig: „Hvad som helst I bede om i mit Navn, vil jeg give eder.“ Kunde jeg ikke ogsaa bede for min elskede Fader? O, herlige og dyrebare Jesu Ord! maaske jeg nu først blev fuldstændig klar over, hvor uendelig kostelige de var. Haab og Glæde opstod midt under min Sorg og styrkede mig til mit Arbejde.

Men efter en længere Pavse end sædvanlig, sagde jeg: „Papa, er du ikke meget træt i Dag? vilde det ikke være bedre at hvile dit Hoved? I Morgen bliver det nok bedre.“

„Jeg tror jeg maa hvile mig lidt, mit Barn; læg Papirerne til Side; jeg vil prøve paa at sove lidt.“

Den forsagte Tone, hvori han udtalte disse Ord, gik mig dybt til Hjerte. Jeg forstod, at han kun altfor vel vidste, at der ikke vilde komme nogen Morgendag med forøget Styrke for ham. Jeg trak Gardinet ned, støttede ham godt op med Puder, gav ham hans Medicin og lod ham derpaa være alene, som han ønskede. Saa havde jeg Frihed til at lukke mig inde i mit eget Værelse.

Jeg satte mig ned nogle faa Minutter for at forsøge at samle mine Tanker, men det var mig umuligt; saa gjorde jeg, som Conrad von Edelstein havde tilraadet mig, — knælede ned og meddelte dem allesammen til Herren.

Maaske min Tillid var knyttet mere til min Lærer dengang; jeg ved det ikke. Han havde fortalt mig om en alt udsonende Frelser, en Kærlighedens Gud, der er vor Fader, og om en oplysende, levendegørende Aand. Han havde henpeget paa et fulgyldigt Offer, et fuldendt, antaget Frelserværk, en opstanden, herliggjort Forløser. Han havde talt om et levende Menneske ved Guds højre Haand, der folte for de allersvageste, som troede paa Ham, bad for dem, kendte, folte, delte deres Sorger nu lige saa dybt, som da han selv var et lidende, sørgende Menneske paa Jorden.

Han havde vist mig, at Guds Frelse var fri — kunde ikke købes eller fortjenes, blot modtages i tomme, udstrakte hængende Hænder. — Han havde sagt, at Jesus havde udrettet alt; Gud havde antaget ham og var tilfreds med hans Værk; vi havde blot ogsaa at modtage ham og lade hans Værk staa ved Magt. Og da han talte om hine Ting, havde min Sjæl modtaget dem i Tro. Jeg kunde ikke forstaa det; det var altsammen saa nyt, saa sølsomt, saa vidunderligt — saa ganske anderledes end alt, hvad jeg kunde have tænkt mig. Guds Aands Stempel stod i Sandhed præget paa det.

Forvirret og som i Drømme folte jeg mig; men jeg troede det og frydede mig i det glade „Budskab.“

Men skønt mine Lænker var aftagne, og jeg var traadt ud af mit mørke Fængselskammer, var mine Øjne dunkle og mine Lemmer svage efter en livsvarig Trældom. Jeg havde meget at lære. O, det var saa vidunderlig sødt at vide, at der var en Ven, hvem jeg kunde meddele alle mine Bekymringer — som gerne vilde høre dem. En Ven, som aldrig kunde forandres, aldrig trættes, aldrig misforstaa; af hvem enhver af mine Tanker var kendt, som gennemskuede mit Hjerter — ikke for at dømme det, ikke for at fordømme det, men for at aftvætte al dets Besmittelse i sit forsonende Blods stedse flydende Kilde. Erindringen om hin første Time, tilbragt i Jesu bevidste Nærhed, er hellig og dyrebare.

Derpaa tog jeg Conrads Bibel efter først at have bedt med barnlig Tillid om, at det rette Sted maatte blive mig vist. Jeg slog op paa tredje Kapitel af Johannes Evangelium. Lidt som jeg kendte til guddommeligt Ting, var naturligtvis dog de historiske Dele af det gamle Testamente mig bekendt. — jeg havde ingen Vanskelighed ved at forstaa Hentydningen til Kobberslangen, og mit Hjerter brændte i mig, da jeg læste om Hans mægtige Kærlighed, der elskede Verden saa højt, at han gav sin Sø, den enbaarne, paa det at hver den — hver den, ak, hvilken uendelig Naadesrigdom! — hver den, som tror paa ham, ikke skal fortæbes, men have et evigt Liv;“ og om Ham, som ikke kom for at dømme, men for at frelse. Hvor levende jeg folte Sandheden af, at Menneskene elskede Møkket mere end Lyset. Hvor forfærdeligt deres Ansvar er, som tillukker Lysets og Livets Kilde for deres Medmennesker!

Og saa læste jeg, hvorledes de, som simpelt hen annammede dette Vidnesbyrd, „har beseglet, at Gud er sanddru.“ Og jeg glædede mig ved at vide, at jeg havde beseglet det for evig og altid. O, blinde, fortvivlede Vantro, som fremturer i at gøre Sandhedens Gud til Løgner.

Videre og videre læste jeg — men langsomt, thi det tyske Sprog faldt mig ikke ganske let at forstaa, — til det forsvindende Lys nødte mig til at lukke Bogen. Det var en lille Lommeudgave — en Moders Gave. Jeg havde læst den vidunderlige Fortælling om Sichars Brønd, de levende Ord i det femte Kapitel, de underfulde Mirakler og dybe Lærdomme i det sjette, og jeg havde nok til at fylde mit Hjerter til Overmaal.

Fortsættes.

Julekort 1918

Vi er bleven skuffet i vor Forventning om at blive i Stand til byde nye danske Julekort i Aar; men i Stedet har vi ladet fremstille to Serier af særdeles smukke og i alle Henseender tiltalende dobbelte Julekort i saa anseelige Partier, at Prisen kan sættes næsten ligesaa lavt som paa de fineste Brevkort. De beskrives som følger:

Nr. 1805. — Størrelse 2 1/2 x 4 1/2 Tommer med smaa Vinterlandskaber i 3 forskellige Mønstre og „Glædelig Jul!“ i brun Farve paa Forsiden. Indvendig 3 forskellige velvalgte Julevers. Pris per Dusin sorteret 50 Cents.

Nr. 1810. — Størrelse 4 x 5 1/2 Tommer. Paa Forsiden større Landskabsbilleder i delicate Farver — veritable Kunstværker — samt „Glædelig Jul!“ i blaat. Paa tredje Side et stemningsfuldt Julevers. Fem forskellige Mønstre og lige saa mange forskellige Vers. Pris per Dusin, sorteret, \$1.00.

Disse Kort anbefales specielt til Brug i Stedet for de sædvanlige Julekort. Passende Konvolutter medfølger, og de kan sendes i Posten for samme Pris som Brevkort, nemlig 2 Cents.

Endvidere haves følgende Julekort:

A. DANSKE:

Nr. 1720. — Smukke firedebelte Kort med Landskaber og Juletræ eller Julestener samt „Glædelig Jul!“ paa Forsiden. Indvendig passende Vers. Størrelse circa 4 x 6 Tommer. Hver i særskilt Konvolut. Pris 20 Cents. 6 sorteret eller ens for \$1.00. 12 for \$1.75.

Nr. 1715. — Firedebelte Kort i smagfulde Mønstre med Julehilsen indvendig og forskellige passende Julevers paa indlagte Blade. Dels med og dels uden Baand og Søjle. Pris 15 Cents. Per Dusin \$1.50.

Nr. 1710 A. — Et særdeles smagfuldt lille firedebelte Julekort med et nydeligt Aftenlandskab og „Glædelig Jul!“ i opbøjet Guldfarve paa Forsiden. Indvendig to smukke Julevers samt Plads for Tilgivelse. Pris 10 Cents. Per Dusin \$1.00. Per 100 \$6.00.

Nr. 1710 B. — Samme Art af Kort som foregaaende Nummer men med et kønt lille Julebillede for paa, og indvendig Verset „Rind op, vor Julefest, paany!“ samt „Glædelig Jul og godt Nystaar.“ Pris 10 Cents. Per Dusin \$1.00. Per 100 \$6.00.

Nr. 1705 A. — En fuldstændig ny Slags Julekort, enkel men smagfuld, med et ganske lille Julebillede i Sort og Guld samt „Glædelig Jul!“ paa Forsiden. Bag paa findes aftrykt alle 6 Vers af Sangen „Bethlehemsstjernen“. Hvert Kort i særskilt afpasset fin Konvolut. Størrelse 3 1/2 x 4 1/2 Tommer. Pris per Dusin 50 Cents. Per 100 \$3.50.

Nr. 1705 B. — Samme Art af Kort som Nr. 1705 A, men lidt mindre i Format og med et fint lille Vinterlandskab paa Forsiden samt farvet Rand. Bag paa er aftrykt et længere Uddrag af Joh. Ev. 1. Kap. Pris per Dusin 50 Cents. Per 100 \$3.50. Om det ønskes, faas Partier af disse 2 Numre sorteret.

Nr. 1700 A. — Forskellige — dels ældre — dobbelte Julekort, fuldstændig rene og uskadede og alle med Julehilsen og kristelige Julevers til at vedlægge Gaver til Søndagsskolebørn.

Special Pris — i Partier paa mindst 25 Kort — \$3.00 per 100.

Nr. 1700 B. — Forskellige ældre enkelte Julekort dels med og dels uden Julevers men alle med Julehilsen og passende Billeder. Passende til at vedlægge Gaver til Søndagsskolebørn.

Specialpris — i Partier paa mindst 25 Kort — \$1.50 per 100.

B. ENGELSKE:

No. 1337. — 3 1/4 x 4 inch folder of high class material in a delicate shade of blue. On the front a tiny landscape and Christmas greetings embossed. Inside 9 lines beginning: „Let us learn the wondrous story, Of our great Redeemer's birth.“ Envelopes to match. Price per Doz. 60 Cents. Per 100 \$4.00.

No. 1303. — Beautiful folder 3 x 3 3/4 inches in buff color with edging of green. Handsome Christmas designs with Christmas and New Years greeting in embossed script on front. Inside two pretty and expressive Christmas verses. Envelopes to match. Price per Doz. 50 Cents. Per 100 \$3.50.

No. 388. — Neat and attractive little folder, 1 3/4 x 4 inches in size, with embossed season's greetings on fine white cardboard edged with pink. Inside four lines of exquisite Christmas sentiment in shaded print. Envelopes to match. Price per Doz. 40 cents. Per 100 \$2.50.

No. 325. — Large and elaborate Christmas booklets of assorted designs. Each in separate box, ready for mailing. Just the thing to take the place of a gift and at the same time convey a greeting. Price 25 cents. 5 Cards for \$1.00.

No. 310. — Assorted Christmas booklets folders and cards in envelopes to match and with varied greetings and texts. Price 10 cents each. Per Doz. \$1.00. Per 100 \$5.00.

No. 305. — Attractive folders and cards in various sizes and styles and with a great variety of texts. Envelopes to match. Price per dozen 50 cents. Per 100 \$3.00.

No. 300 A. — Fine Christmas Postals in 4 designs and with scripture texts. Per Doz. 25 cents. 5 Doz. for \$1.00.

No. 300 B. — 12 different high class Christmas Post Cards. Price 25 cents. 5 Doz. for \$1.00.

Idet vi gør opmærksom paa Vanskeligheden af at beregne, hvor langt Forsyningen af de enkelte Numre af Julekort vil række, vil vi gerne henstille, at man indsender Partibestillinger saa tidligt som muligt. Ser vi os saa end ikke i Stand til at ekspedere Ordren nøjagtigt saa skal vi dog nok sørge for, at der bliver leveret noget tilsvarende og af mindst lige saa stor Værdi.

Sker det, at nogen faar Kort, som af en eller anden Grund ikke er tilfredsstillende, saa er vi stede rede til at ombytte dem.

Alle Kort sendes netto-portofrit til de anførte Priser.

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.

„We'll Keep Old Glory Flying.“

A new national Flag Song of lofty sentiment and striking form. The right song at the right time.

Words and music — our special price — 25 Cents.

Dan. Luth. Publ. House.
Blair, Nebr.

En ny Krigssang.

„The Battle Hymn of the Liberty Army.“

Sat til Melodien

„Kong Kristian stod ved højen Mast.“

Baade dansk og engelsk Tekst — med Noder til.

Pris 10c.

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE
BLAIR, NEBR.